

3. ТОПОЛА

Тънката топола
цѣла зима бѣ
самъ сама и гола
въ снѣжното поле.

Но запѣ по друма
пролѣтния дѣждъ,
и въ зелена шума
блесна изведнажъ.

На върхътъ ѝ пѣе
пѣстрокрылъ пѣвецъ
и звѣнливо лѣе
радостенъ гласецъ.

Тихо тя навежда
своя станъ високъ,
сякашъ се оглежда
въ бистрия потокъ.

И самата пролѣтъ
хубава не бѣ —
както тазъ топола
въ синьото небе.
